

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 3916/90

af 21. december 1990

om de foranstaltninger, der skal træffes i tilfælde af krise på markedet for vejgodstransport

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Euro-
pæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 75,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (1),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (2),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og
Sociale Udvalg (3), og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til artikel 3, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 3164/76 (4), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1841/88 (5), skal Rådet træffe afgørelse om, hvilke foranstaltninger der skal træffes i tilfælde af krise inden for vejgodstransportsektoren;

det er derfor absolut nødvendigt at indføre en beskyttelsesmekanisme på fællesskabsplan for at imødegå eventuelle alvorlige forstyrrelser på det pågældende transportmarked og for at afhjælpe dem;

der skal i den forbindelse træffes foranstaltninger, der er egnede til at løse krisen, og arten af dem skal angives nærmere; der skal fastlægges en passende beslutningsprocedure, og der skal drages omsorg for, at de nødvendige oplysninger for anvendelsen af beskyttelsesklausulen foreligger —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Denne forordning gælder for markedet for international vejgodstransport, der på Fællesskabets område udføres mellem medlemsstater for fremmed regning.

(1) EFT nr. C 87 af 5. 4. 1990, s. 4 og
EFT nr. C 294 af 24. 11. 1990, s. 11.

(2) Udtalelse afgivet den 26. oktober 1990 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

(3) Udtalelse afgivet den 19. september 1990 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

(4) EFT nr. L 357 af 29. 12. 1976, s. 1.

(5) EFT nr. L 163 af 30. 6. 1988, s. 1.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved krise, at der på det i artikel 1 nævnte marked opstår problemer, der er specifikke for dette marked, og som medfører et alvorligt og tilsyneladende vedvarende udbudsoverskud i forhold til efterspørgslen, hvilket indebærer en alvorlig trussel for et betydeligt antal vejgodstransportvirksomheders økonomiske ligevægt og overlevelsessevne, medmindre prognoserne på kort og mellem-lang sigt for det pågældende marked peger i retning af kraftige og vedvarende forbedringer.

Artikel 3

Kommissionen indsamler de nødvendige oplysninger for at kunne følge markedsudviklingen og påvise en eventuel krise.

Med henblik herpå samarbejder medlemsstaterne med Kommissionen om at meddele og behandle de oplysninger, der foreligger eller let kan fremskaffes.

Artikel 4

1. Når en medlemsstat finder, at der foreligger en krise, kan den anmode Kommissionen om at foranstalte undersøgelser.

2. For at Kommissionen kan vurdere situationen, fremlægger den berørte medlemsstat alle væsentlige oplysninger med talangivelser.

3. Efter anmodning fra en medlemsstat hører Kommissionen straks det i artikel 5 omhandlede udvalg.

4. Hvis Kommissionen efter at have hørt udvalget konstaterer, at der foreligger en krise, kan den træffe afgørelse om foranstaltninger med henblik på at hindre, at der sker en yderligere forøgelse i kapacitetsudbuddet på det berørte marked, ved at fastsætte grænser for stigningen i de eksisterende transportvirksomheders aktivitet og ved at begrænse adgangen til markedet for nye transportvirksomheder.

En sådan afgørelse træffes inden tredive dage efter modtagelsen af medlemsstatens anmodning.

Gyldighedsperioden for de foranstaltninger, der træffes i medfør af denne artikel, kan højst være seks måneder, og den kan forlænges en gang med samme tidsbegrænsning.

5. Kommissionen underretter straks medlemsstaterne og Rådet om en afgørelse, der træffes i henhold til stk. 4, eller i givet fald om sin afgørelse om ikke at træffe nogen foranstaltninger.

6. En eller flere medlemsstater kan forelægge den i stk. 5 nævnte kommissionsafgørelse for Rådet inden for en frist på 30 dage fra datoen for meddelelsen. Rådet kan med kvalificeret flertal inden for de gyldighedsbegrænsninger, der er fastsat i stk. 4, tredje afsnit, træffe anden afgørelse inden for en frist på 30 dage, efter at den eller de pågældende medlemsstater har fremsat anmodning.

7. Hvis Kommissionen finder,

— at de i stk. 4 omhandlede foranstaltninger bør videreføres, og/eller

— at der bør træffes yderligere særskilte foranstaltninger

forelægger den et forslag for Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Artikel 5

Kommissionen bistås af et rådgivende udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne og har en repræsentant for Kommissionen som formand.

Udvalget skal

— følge situationen på det i artikel 1 omhandlede transportmarked og rådgive Kommissionen i denne henseende

— på Kommissionens anmodning rådgive denne om den i artikel 3 fastsatte indsamling af oplysninger

— på Kommissionens anmodning rådgive denne om enhver anmodning fra en medlemsstat i henhold til artikel 4, stk. 1

— rådgive Kommissionen om de foranstaltninger, der foreslås for at løse en krise, og særlig om deres anvendelse i praksis.

Derudover kan udvalget inden for rammerne af denne forordning høres af Kommissionen om ethvert andet spørgsmål, der vedrører forordningens gennemførelse.

Udvalget fastlægger selv sin forretningsorden.

Artikel 6

Når der henvises til fremgangsmåden i denne artikel, forelægger Kommissionen udvalget et udkast til de midlertidige foranstaltninger, der skal træffes med henblik på at afhjælpe en krise. Udvalget afgiver udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster, om nødvendigt ved afstemning.

Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til dets udtalelse.

Artikel 7

Senest den 31. december 1995 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning, om fornødent ledsaget af forslag.

Artikel 8

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1991.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1990.

På Rådets vegne

A. RUBERTI

Formand